

FARKAS ÁRPÁD

Fekete karácsony

*Hó ha hullana, lefutna orcájáról e földnek,
annyira hevültek ma körül a szívek. Ártatlan
tekintetek szaladnak az égre —: Jézus meg-
született?; valóban megszületett volna Jézus?
Templomaikban papok, töreként zizegő egek
alján költők ámtánának alázatra hajló főt és
szívet —, de már nincs mit, nincs kit.
A tavalyi véres karácsony heve, színe-fehérije
odalett március lefutó vizeivel, felitta
június heve, s itt áll térdig-derékig adventben
egy becsapott nép, üres tenyérrel —: ha jössz,
színed előtt állok, Uram! S nincs az Úrnak ma
színe, van néki csupán színeváltozása.
Becsapottan, nyomorba zúzódottan még felhányódna
a lélek, de kifosztva legszentebb tartalmaiból,
vagy elalszik léte partjain, vagy felhorgad.
S lám, feltüremlik.
Fölkorbácsolt dühe szilaját csak ez a karácsonyra
szóló áhítat szereli le néhány tétova percre,
midőn az üres tenyér zsidongásával simít végig
szerettei arcán, csaknem bocsánatkérően —:
dolgoztam én, viaskodtam én e szeretetért,
s csupán ennyi maradt belőle — rándul hát
ökölbe az a kéz, s a maradék reménnyel el-
röppen egy lőttszárnyú angyal.
Hűlt helyén gyermekek maradnak, gyanútlanul
faggatódzó gyermekek —: holnap mit eszünk, Uram?
Fekete karácsony jött ránk, vergődtünk
zúzott angyalszárnyain, veséjét, máját
tépjük —: esszük magunkat, fiam!*

Sepsiszentgyörgy, 1990. dec. 24.

Örzők

*Dicsértessenek az asszonyok,
dicsértessenek ők,
a kínnal és gyönyörrel
ellenünk összeesküvők,
akikkel örök hadra kelvén
benépesítjük e földet,
dicsértessenek az asszonyok,
emberiséggel viselősek,
jövőnknek jászlai,
létünknek almai,
szentegyházai szerelemnek,
dicsértessenek az asszonyok,
dicsértessenek.*

*És áldassanak az asszonyok,
kik megszólítanak kétezerben,
anyák esdeklő szavai
a tarka gyermek-rengetegben;
jótermő földjei,
végvári őrei
a minden nép fiával megszült Egynek —:
őrizői a fölnevelő
anyanyelvnek.*

SZEPESI ATTILA

Latrikánus vers

*Régi lator lantverők ti, sárcaflató garabonciások, bice-
bóca nyenyérések, girhes borisszák, akik lyukas csizmában
jártátok ezt a huzatos országot, Hegedős Márton és Moldo-
vai Mihály, Trágár Balázs és Mankóczi, meg a többi
névtelen, tört dallamokban továbbélő, fogatlan vigyorgó,
árokpart fűvében háló kancsal poéta, kocsma zugán töröksí-
pon, kecskedudán kerge dallamot cifrázó, kormos felhők
alatt, pernyehullató éjszakán hontalan csavargó igris —
láttátok távol az égő falvak fényét, hallottátok a városok
dióhéj-roppanását, keserves vigaszul mégis pengett kezetek-
ben a koboz, s a törött citerából kiszállt a tücsökszavú dallam
— tudnám csak a titkotokat, nem a lauruszosokét, csak a
tiéteket, kacskakezüek és vaksin hunyorgók, akiket el nem
ereszt ez a pestises föld, pusztá ország, Európa ordas
végvidéke, poézis lelencei, Arkádia cigányai, régi lator
lantverők.*